

Iryna utekla s manželem před ruskou armádou, teď pomáhá ukrajinským dětem v Plzni s integrací

18.2.2025 - | Charita ČR

Iryna a její manžel přijeli do České republiky v červenci 2022 z ukrajinského města Melitopol v Záporožské oblasti, které bylo od začátku války pod ruskou okupací. Zpočátku doufali, že válka brzy skončí a vše se vrátí do normálu. Jenže týdny a měsíce ubíhaly a zůstat pod nepřátelskou nadvládou bylo čím dál nebezpečnější. Iryny manžel totiž pracoval na Ukrajině jako novinář. Právě novináři byli na začátku invaze na ruských seznamech - a lidé z těchto seznamů začali postupně mizet neznámo kam. To byl pro Irynu jasný signál. Věděla, že musejí odejít. „Rusové obcházeli byty. Moc jsem se bála, že o manžela přijdu. Kdyby ho odvedli, nevím, jestli bych ho ještě někdy viděla...Proto jsme se rozhodli odjet.“

Tak jako další uprchlíci, i oni se museli vyrovnat s velkými změnami ve svém životě. Nové prostředí, hledání bydlení, cizí jazyk. Nejdříve nevěděli, na koho se obrátit, ale nakonec našli pomoc u Diecézní charity Plzeň. „Zavolali nám, že jedna česká rodina by ráda pronajala byt Ukrajincům. Jsou to moc milí lidé, od začátku nám hodně pomohli,“ těší Irynu. Do Komunitního centra Diecézní charity Plzeň začala docházet na lekce češtiny a snažila se najít práci. Doma na Ukrajině pracovala na úřadu práce jako kariérní poradkyně. Pomáhala studentům a lidem hledajícím zaměstnání, vedla školení o volbě povolání, sebeprezentaci i pracovních pohovorech. Teď však sama potřebovala pomoc.

„Posílala jsem životopisy, ale vždy přišla stejná odpověď: ‘Děkujeme, ale nemáme pro vás místo.’ Až mi jednoho dne zavolali z Charity, že mají volnou pozici, pozvali mě na pohovor a od července 2023 tady pracuji.“ Iryna dnes působí jako peer konzultantka a pracovnice v sociálních službách. V Komunitním centru plzeňské charity pomáhá svým malým krajanům s integrací, organizuje pro ně volnočasové aktivity a výlety. „Děti už mají sice ve škole české kamarády, ale potřebují být i mezi svými. Mnoho jejich přátel a rodinných příslušníků zůstalo na Ukrajině a nemohou se s nimi vídat. Tady mají místo, kde se cítí dobře,“ říká Iryna.

I když je vděčná za pomoc a podporu, které se jí u nás dostalo, na svůj domov na Ukrajině vzpomíná často. Vzpomínky přichází často nečekaně, třeba cestou do práce. „V Plzni je vědecká knihovna a na ní visí dvě vlajky - česká a ukrajinská. Vždycky, když jedu do práce, procházím kolem té knihovny, a cítím něco zvláštního,“ přiznává s nostalgií v hlase Iryna.

I když je Česko vůči válečným uprchlíkům jednou z nejvstřícnějších zemí, pořád je co zlepšovat. Kolem ukrajinské komunity u nás stále koluje mnoho předsudků a dezinformací. Má Iryna nějaký recept na to, aby Češi a Ukrajinci mohli být dobrými sousedy? „Myslím, že nejdůležitější je vzájemný respekt. Nezáleží na národnosti, důležité je být slušným člověkem. My jsme přijeli kvůli těžké situaci, která se stala na Ukrajině. A já cítím tu pomoc tady a vždy říkám, že jsme za ni opravdu vděční. Děláme vše, co můžeme,“ uzavírá.

<https://www.charita.cz/aktuality/charita-pro-ukrajinu/iryna-utekla-s-manzelem-pred-ruskou-armadou>